

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 📠: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/225/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

330/2012. (IX. 26.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2012. március 13-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárást** a 2012. szeptember 26-án – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

m e g s z ü n t e t i .

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor. A panaszosnak az áttétel ellen előzetesen bejelentett tiltakozására figyelemmel azonban a Testület az eljárás megszüntetéséről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2012. március 23-án elektronikus úton, F. E. I. néven nyújtotta be panaszát. Az eljárás során, a Testület rendelkezésére álló információk szerint a panaszos neve 2012. április 14-én P. E.-re változott.

A panaszos 2012. március 22-én 17 óra 5 perckor hívta ki a P. városi Családsegítő épületéhez a Tolna megyei rendőrséget, a 107-es telefonszámon. A panaszos beadványában előadta, hogy számára ismeretlen személyek, akik kilétükről nem adtak felvilágosítást, megakadályozták, hogy kislányával bejusson unokaöccséhez. A jelenlévők a panaszosnak nem árulták el, milyen jogon akadályozzák bejutását, valamint „az intézmény vezetőjét nem tudták megnevezni, és kérésére házirendet sem adtak”, ezért a panaszos úgy döntött, lefénnyképezi őket. A panaszost

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

akadályozó személyek erre közölték, hogy rendőrt hívnak, és úgy tettek, mintha értesítenék is a rendőröket telefonon. Mivel a rendőrök nem érkeztek meg, a panaszos rákérdezett ennek okára. Kérdésére az a férfi, aki korábban úgy tett, mintha telefonálna, közölte, hogy nem is hívott rendőrt, mire a panaszos maga hívta ki őket.

A kiérkező rendőr a helyszínen lévő személyekkel láthatóan baráti viszonyban állt, tegeződtek, és egymással többször is gúnyosan összenevettek. A rendőr a panaszos problémáját nem volt hajlandó meghallgatni, és a jelenlévők közül senkit sem igazoltatott, valamint nem foganatósított semmiféle intézkedést.

A panaszos a rendőrök segítségét abban is kérte, hogy az ismeretlenek által róla készített videofelvételt adják ki, mivel ő többször is elmondta, hogy a felvételek készítéséhez nem járul hozzá. Kérését a rendőrök figyelmen kívül hagyták, és gúnyosan közölték, hogy forduljon bírósághoz. A panaszos ekkor kérte a rendőröket, hogy számaikat adják meg, igazolják magukat és bocsássák rendelkezésére az intézkedésről felvett jegyzőkönyvet. Az egyik rendőr azonosítóját eltakarta, és közölte, hogy ő biztosan nem mondja meg a számát. A panaszos a rendőrt kérdőre vonta, aki erre közölte, hogy akkor ő igazoltatja a panaszost. A panaszos a rendőrök számát az igazoltatás után ismét kérte – ekkor a rendőrök hajlandóak voltak azonosítójukat közölni. A panaszossal szemben a 86919, 85063 és a 86920 azonosító számot viselő rendőrök intézkedtek. Beadványában a panaszos arról is beszámolt, hogy mikor nagyjából negyed óra elteltével autójukhoz odébb mentek, a rendőrök még mindig a panaszos családsegítőbe való belépését megghiúsító személyekkel nevetgéltek.

A panaszos a helyszínen lévő három rendőrrel, valamint az ügyeletes tiszttel szemben élt panasszal, aki azt állította, hogy a panaszos előtt hívott valaki rendőrt. A panaszos úgy véli, hogy az ügyeletes tiszt nem mondott igazat, mivel egyik, a helyszínen tartózkodó dolgozó többször is állította, hogy nem hívott rendőrt, csak a panaszost fenyegette vele.

2) Tekintettel arra, hogy a panaszos elektronikus levélben terjesztette elő panaszát a Testületnél, az előadó testületi tag 2012. március 26-án kelt tájékoztató levelében a panasz aláírásával történő megerősítésére, illetve számos, a tényállás pontosítását célzó kérdés megválaszolására hívta fel.

A panaszos 2012. április 26-án adta postára aláírásával megerősített panaszbeadványát, valamint panaszának kiegészítését. Levelében a panaszos a Testületet úgy tájékoztatta, hogy neve 2012. április 14-én megváltozott.

Panasz-kiegészítésében a panaszos beszámolt róla, hogy az intézkedés napján unokaöccse a P. városi Családsegítőben tartózkodott. Elmondása szerint egy nő készített róla videofelvételt, akinek azonban nem tudja a nevét, mivel kérésére sem volt hajlandó megmondani. A panaszos mindösszesen annyi tájékoztatást kapott, hogy majd a családsegítő vezetőjétől kaphat választ kérdéseire, és tőle kell megkérdeznie azt is, hogy miért nem adják át számára a felvételt. A panaszos a későbbiekben sem tudta a felvételt megszerezni, a rendőri intézkedést ugyanakkor a panaszos kérése ellenére sem vették fel. A rendőrök mind a panaszost, mind édesanyját igazoltatták, viszont azokat a személyeket, akik miatt a panaszos az intézkedést kérte, nem.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Paksi Rendőrkapitányság vezetője 2012. május 29-én kelt levelében válaszolt a Testület megkeresésére. A kapitányságvezető tájékoztatta a Testületet, hogy a rendőrfőnök kiküldésére a P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központ gyermek felügyelet mellett történő kapcsolattartásáról szóló bírósági végzésének végrehajtásával összefüggésben került sor.

A kapitányságvezető a panaszügy részletes kivizsgálására utasította a főnök előjáróját, aki a Testület megkeresésében közölt vizsgálati szempontokra kiterjedő összefoglaló jelentést készített, melyet a kapitányságvezető átiratához mellékel.

A panaszos, valamint testvére, L. F. Gy. két hasonló tartalmú és tárgyú bejelentést tettek a kapitányság főnökeinek egyéb intézkedéseivel szemben, illetve ezzel részben kapcsolatba hozhatóan, részben egyéb okok miatt L. F. Gy. feljelentése alapján L. F. és Cs. T., P. városi lakosok, valamint ismeretlen tettesek ellen garázdaság vétsége, illetve kényszerítés büntetnének gyanúja miatt folyik eljárás a rendőrkapitányságon.

2) Az intézkedést fogantató főnök előjárója 2012. május 29-én tette meg összefoglaló jelentését. A r. őrnagy beszámolt róla, hogy a panaszos 2012. március 23-án elektronikus úton jelentett be panaszt a Paksi Rendőrkapitányság beosztottjaival szemben, a P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központ épületénél 2012. március 22-én, a délutáni órákban fogantató rendőri intézkedés miatt.

Levelében a panaszos arról tett bejelentést, hogy testvérevel, annak lányával, valamint még egy rokonával érkezett ő és férje március 22-én a délutáni órákban P. városba. Érkezésük célja a panaszos testvéréről, L. F. Gy.-tól külön, a volt férjjel élő L. V.-vel való kapcsolattartás volt.

A kapcsolattartásra a P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központ épületében került sor, és abban csak a panaszos testvére, és annak lánya vehetett részt. Az egyéb megjelent személyeket a Központ munkatársai be sem engedték az épületbe, és telefonon rögzítették, amint az épületbe szerettek volna bejutni. A panaszos kérésére ezt a felvételt a Központ dolgozói nem adták át számukra. A panaszos és rokonai a fenti történések miatt kértek rendőri intézkedést.

Beadványában a panaszos sérelmezte, hogy a kiérkező rendőrök őket vonták intézkedés alá. A rendőrök – a panaszos állítása szerint – a Központ munkatársaival beszélgettek és nevetgéltek, látszott, hogy jó ismeretségben vannak. Mikor azonosító számukat elkérték, az egyik rendőr eltakarta számát, ezzel megakadályozva, hogy a panaszos a számot lejegyezze.

A panaszbeadvány nyomán közigazgatási eljárás indult, melynek során a r. őrnagy a panaszost hiánypótlásra hívta fel. A panaszost írásban tájékoztatták, hogy május 23-án személyesen, vagy a rendőrkapitányság kérdéseinek megfelelően írásban a Paksi Rendőrkapitányság épületében panaszbeadványát kiegészítheti.

A Testület megkeresése alapján megállapítható volt, hogy a Testület és a Paksi Rendőrkapitányság a panaszos ugyanazon beadványa alapján folytat eljárást, ezért a Paksi Rendőrkapitányság a panaszos ügyében folyamatban lévő panaszeljárást felfüggesztette.

A lefolytatott parancsnoki kivizsgálás során a következőkre derült fény.

2012. március 22-én egy r. főtörzsőrmester, egy r. törzsőrmester, valamint egy r. őrmester látott el szolgálatot. A járőrök az ügyeletes tiszt utasítására jelentek meg a helyszínen. Az ügyeletes tiszti szolgálatot egy r. őrnagy látta el. Az ügyeletes a beszámoltatás során jelentette, hogy a P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központ mediátora saját mobiltelefonján kért rendőri intézkedést a Központ épületéhez. A mediátor bejelentésében elmondta, hogy egy anyja és lánya, valamint a tőlük külön élő kisfiú között, ellenőrzött körülmények között kapcsolattartás van folyamatban a Központ épületében. A bejelentő arról is tájékoztatta az ügyeletes tisztet, hogy a D. Városi Bíróság végzése, és a Központ házirendje alapján a kapcsolattartáson csak a fent említett három személy vehet részt. Erről a gyermek anyját írásban és telefonon egyaránt értesítették, ennek ellenére már az első kapcsolattartáson is heten jelentek meg. Az intézkedés napján lefolytatott, második kapcsolattartásra öten jöttek el. A kapcsolattartásra be nem engedett személyek az épület bejáratánál tartózkodtak, agresszív viselkedést tanúsítottak, és be akartak jönni az épületbe. A mediátor elmondta, hogy korábban a városgondnokokat kérték az illetéktelen személyek távol tartására az épülettől.

A bejelentést pár perccel követve a 107-es segélykérő számon a panaszos is bejelentést tett a rendőrségen azzal, hogy őket nem engedik be a Központ épületébe. Az ügyeletes tiszt a bejelentőt tájékoztatta, hogy már érkezett bejelentés, ezért a járőrök úton vannak a helyszínre. Ezt követően az ügyeletes tiszt telefonon értesítette a járőröket, hogy a P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központtól újabb bejelentés érkezett. A két telefonbeszélgetést rögzítő hangfelvételt a r. őrnagy jelentéséhez csatolta.

A helyszínre kiérkező rendőröket a városgondnokok Cs. T. és Zs. R., P. városi lakosok fogadták, akik elmondták, hogy a panaszos és családja nem értette meg, hogy a kapcsolattartáson nem vehetnek részt, ezért az épület házirendje szerint nem tartózkodhatnak bent, és az épületből nem akarnak távozni. A helyszínen tartózkodó rendőrrjárőr ezért kezdeményezett intézkedést a panaszossal és annak családjával szemben. Az intézkedés során mind a két fél álláspontját meghallgatták, és jogaikról, valamint a panasztétel lehetőségéről tájékoztatták őket. Az intézkedés a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés a) pontja szerinti igazoltatás volt, amit a rendőrök jelentéseikben rögzítettek. A r. őrnagy határozottan cáfolta, hogy az igazoltatásra bármiféle retorziós céllal került volna sor.

A r. őrnagy tájékoztatása szerint a városgondnokok, az Alapszolgáltatási Központ dolgozói és a járőrök rendszeres, heti szintű munkakapcsolatban állnak egymással, ezért nem került sor a dolgozók igazoltatására. Egyes személyekkel a rendőrök régóta személyes kapcsolatban állnak, így elképzelhető, hogy mivel azonos korosztály képviselői, tegeződve kommunikáltak, azonban a tegeződés ténye az objektivitást, illetve a rendőri intézkedés tiszteletet megkövetelő jellegét nem veszélyeztethette. A panaszossal és társaival szemben is ezen elvárásnak megfelelően folytatódott az intézkedés, a panaszossal és családjával az intézkedés a rendőrök mindvégig magázódtak. A panaszos vélhetően a fentiekben kifejtetteket értelmezte baráti viszonyként. A kivizsgálás során olyan tény, amely arra utalt volna, hogy a rendőrök

magatartásukkal az előírásokat, valamint az objektivitás követelményét megsértették volna, nem merült fel.

Az intézkedő rendőröket a városgondnokok, valamint a mediátorok is úgy tájékoztatták, hogy nem készítettek videofelvételeket. Olyan körülmény, amely ezen állítás cáfolta volna, nem merült fel, így a feleket e körben tájékoztatták.

A panaszos a helyszíni intézkedésről jegyzőkönyvet kért, mire a rendőrök közölték, hogy erre nem vehetnek fel jegyzőkönyvet, mivel az eset összes körülményei alapján ennek nincs jogalapja. A rendőrök az intézkedés alá vont személyeket felszólították, hogy hagyják el az épületet. A panaszos és társai a felszólításnak eleget tettek. Az intézkedés végén a rendőrök szóban tájékoztatták a panaszost a jogairól.

A panaszos ezt követően kérte el az intézkedő rendőrök jelvényszámát, amely kérésnek ők eleget is tettek, és arra is lehetőséget biztosítottak, hogy a panaszos a számokat feljegyezze.

A lefolytatott parancsnoki kivizsgálás megállapította, hogy a rendőri intézkedés ok- és jogszerű volt. Az intézkedés végrehajtása a szükséges ideig tartott, a panaszos és rokonai igazoltatásán túl további intézkedésnek jogalapja nem állt fenn. A felek tájékoztatása panasztételi jogukra kiterjedően megtörtént, ezt támasztja alá a panaszos által, az intézkedést követő rövid időn belül, elektronikus úton eszközölt panasztétel is.

3) Az intézkedés fogantatásában résztvevő r. törzsőrmester 2012. március 22-én megtett jelentésében az alábbiakról számolt be. A r. törzsőrmester 17 óra 10 perckor az ügyelvezető utasítására jelent meg P. városban az I. út X. szám alatt lévő P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központ (családsegítő szolgálat) épületénél, mert onnan a panaszos bejelentést tett, arra hivatkozva, hogy nem engedik be unokaöccséhez kapcsolattartásra.

A helyszínen a panaszos elmondta, hogy testvére L. F. Gy. és unokahúga L. D. bement a kapcsolattartásra, de őt és édesanyját, F. J.-nét nem engedik be. A kapcsolattartást követően kijött az udvarra M. K. mediátor, a P. Kistérségi Alapszolgáltatási Központ családgyógyozója, aki elmondta, hogy az ő házirendjük alapján csak L. V., édesanyja L. F. Gy. és a gyermek nővére, L. D. vehet részt a kapcsolattartáson.

A panaszos ezt a házirendet nem akarta tudomásul venni, ezért értesítette a rendőrséget. A rendőrök kiérkezésekor a panaszos jegyzőkönyvet követelt, mire a rendőrök közölték vele, hogy nem áll módjukban jegyzőkönyvet kiállítani. A panaszost jogairól tájékoztatták, majd megkérték, hogy hagyja el a családsegítő belső udvarát, mert az ügyfélfogadás véget ért. A panaszos a rendőri felszólításnak eleget tett.

Távozáskor a panaszos a rendőrök jelvényszámát elkérte, ezt követően a rendőrök jelentették a történeteket az ügyeletnek és elhagyták a helyszínt.

Az intézkedés fogantatásában szintén résztvevő r. főtörzsőrmester, valamint r. őrmester társuk azonos módon számolt be a történetekről, jelentéseik egyéb releváns, új információt nem tartalmaznak.

4) 2012. március 30-án a panaszos ismeretlen személyekkel szemben tett feljelentést a Paksi Rendőrkapitányságon, az alábbi tartalommal. A panaszos szerint 2012. március 1-jén gyermekei ellen jogsértően jártak el a P. városi Családsegítő Központ mediátorai, akik gyermekeit nem engedték be unokatestvérükhöz, kizárták őket, és jogtalanul videofelvételt készítettek, melyet később fel is használtak.

A feljelentés szerint 2012. március 22-én az elsején történt események megismétlődtek. Ekkor a mediátorok arra hivatkoztak, hogy a panaszost az önkormányzat magánterületére nem engedik be, a gyermeket L. V.-t pedig nem engedik ki. A panaszos feljelentésében kifejtette, hogy az ajtókat személyi szabadsághoz való jogukat megsértve bezárták, sem be, sem ki nem engedték őket, és ismételten felvételt készítettek róluk, amit külön kérésre sem voltak hajlandók kiadni.

5) 2012. április 28-án a Paksi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztályán tanúként hallgatták meg az intézkedések során jelen lévő mediátort, M. K.-t.

Vallomásában a mediátor elmondta, hogy közel 10 éve foglalkozik kapcsolatügyi leti szolgáltatással, de eddig még egyszer sem fordult elő, hogy a rendőrség segítségét kérik, és arra sem volt példa, hogy kettőnél több munkatárs felügyelje a kapcsolattartást, tekintettel arra, hogy minden ügyfelük betartotta az intézmény házirendjét.

A panaszos testvére 2012. március 1-je óta ügyfele a központnak, mivel a D. Városi Bíróság ítélete alapján gyermekével az intézményben tarthatja a kapcsolatot.

Az első kapcsolattartásra 2012. március 1-jén került sor, melynek alkalmával, annak ellenére, hogy L. F. Gy. figyelmét személyesen és írásban is felhívták rá, hogy a bíróság egyedül őt jelölte meg kapcsolattartónak, heten jöttek el a kapcsolattartásra. Az intézmény ajtaja zárva volt, csak a panaszos nővérét és fiatalkorú lányát engedték be a Központ munkatársai. A jelenlévők figyelmét a bíróság ítéletére ismételten felhívták, mire a kint maradó öt személy fenyegetőzni kezdett, hogy úgyis bemennek, ha kell, átmásznak a kerítésen, valamint a bejáratnál álló két városgondnokot is megfenyegették.

A második alkalommal már csak öten jöttek, de ismételten csak a panaszos nővérét, a fiatalkorú lányt, valamint egy kutyát engedtek be az épületbe. A kint maradó három személy a korábbiakhoz hasonlóan fenyegetőzött, és követelte a kapcsolattartást. Rendőrrel fenyegetőztek, majd ki is hívták a rendőrséget, azonban csak a kiérkező rendőrfőnök figyelmeztetésére hagyták el az épület belső udvarát. A mediátor vallomásában egyéb tényeket a 2012. március 22-én lezajlott kapcsolattartással kapcsolatban nem hozott a rendőrség tudomására.

6) 8. P. 21.208/2010/79. számú, 2011. szeptember 26-án kelt végzésében a D. Városi Bíróság a panaszos testvére és volt férje közös gyermeke, L. V. elhelyezését ideiglenesen megváltoztatta, és a gyermeket apjánál helyezte el.

A végzés szerint a panaszos testvére kisfiával, L. V.-vel jogosult minden naptári páratlan héten, szombaton 10 órától rákövetkező vasárnap 18 óráig a kapcsolatot tartani, és őt elvinni. A gyermeket a panaszos testvére mindenkor lakóhelyén jogosult átvinni, és oda köteles visszavinni.

7) 2. Pkf. 21.889/2011/6. számú, 2011. november 28-án kelt végzésében az F. Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a D. Városi Bíróság 8. P. 21.208/2010/79. számú döntését helybenhagyta.

8) 2012. február 22-én kelt végzésében a D. Városi Bíróság, korábbi, 8. P. 21.208/2010/79. számon meghozott döntésének kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezését úgy módosította, hogy az alperes (a panaszos testvére) jogosult minden naptári páratlan számosságú hétvégén szombaton 9-től 12 óráig, a P. városi Gyermekjóléti Szolgálat által biztosított helyiségben és felügyelet mellett L. V.-vel a kapcsolatot tartani. A végzés kizárólag a panaszos testvére számára teszi lehetővé, hogy a gyermekkel a kapcsolatot tartsa.

9) Az iratokhoz csatoltan számos egyéb olyan dokumentum is érkezett a Testülethez, amelyek a panaszos testvére, valamint volt férje között kialakult vitás helyzethez, az időközben megindult büntetőügyekhez és a láthatás biztosítása érdekében egyéb időpontokban fogantatott különböző intézkedésekhez, nem pedig a beadványban sérelmezett rendőri intézkedéshez kapcsolódnak – erre való tekintettel a Testület az egyéb iratok ismertetéséről jelen állásfoglalás keretei között eltekint.

10) A Testülethez érkezett a 107-es segélyhívó számra a panaszos által az intézkedés napján tett bejelentésről készült hangfelvétel, valamint a rádióforgalmazás hanganyaga, amelyekből az alábbiakra derült fény.

a) Az első 1 perc 5 másodperc hosszúságú felvételen a panaszos betelefonál a Paksi Rendőrkapitányság Ügyeletére, és jelzi, hogy rendőri intézkedést kér a P. városi Családsegítőhöz. A panaszossal az ügyeletes közli, hogy korábban kértek már rendőri intézkedést, ezért nagyjából 10 percre küldték ki egyik kollégájukat, aki hamarosan meg fog érkezni. Az ügyeletes a panaszost kikérdezi bejelentése lényegéről, aki elmondja, hogy nem engedik be az épületbe, kapcsolattartási jogával nem tud élni, és videofelvételeket készítenek róla, annak ellenére, hogy ő ehhez nem járult hozzá. Az ügyeletes a panaszos türelmét kéri a rendőrök megérkezéséig, a panaszos pedig a tájékoztatást tudomásul veszi, és megköszöni.

b) A rádióforgalmazás rögzített hanganyagán az ügyeletes az intézkedés fogantatásában résztvevő r. főtörzsőrmester felé jelzi, hogy „most már a hölgy is betelefonált, hogy őt nem engedik be”, ezért ismételtén kéri a járőröket, hogy mielőbb menjenek ki a családsegítőhöz.

III.

A Testület álláspontja szerint a rendőri fellépés érintette a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) VI. cikk (2) bekezdése szerinti személyes adatok védelméhez való jogát, valamint XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő jogát – az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt a kérdést vizsgálta, hogy a rendőrök eleget tettek-e a részrehajlásmentes intézkedéshez fűződő kötelezettségeiknek az intézkedés fogantatása során.

A panaszos kifejtette, hogy a kiérkező rendőrök a helyszínen lévő személyekkel, akik őt az épületbe való bejutásában meggátolták, szemmel láthatólag baráti viszonyban álltak. A

rendőrök a családgondozó munkatársaival tegeződtek, és egymással többször is gúnyosan összenevettek.

A részrehajlásmentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése tartalmazza, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves). A Testület erre tekintettel vizsgálta a panaszos által sérelmezetteket.

Összefoglaló jelentésében az intézkedést foganatosító járőrök eljárója utalt rá, hogy a városgondnokok, az Alapszolgáltatási Központ dolgozói és a járőrök rendszeres, heti szintű munkakapcsolatban állnak egymással. A r. őrnagy a Testületet arról tájékoztatta, hogy a családsegítő épületénél tartózkodó személyek közül néhányan a rendőrök régóta személyes kapcsolatban állnak, és mivel azonos korosztály képviselői, elképzelhető, hogy tegeződve kommunikáltak. A r. őrnagy határozottan úgy nyilatkozott, hogy a tegeződés ténye az objektivitást, valamint a rendőri intézkedés tiszteletet megkövetelő jellegét nem veszélyeztette. A r. őrnagy meglátása szerint a panaszos vélhetően a fentieket értelmezte baráti viszonyként, azonban a kivizsgálás során olyan tény, amely arra utalt volna, hogy a rendőrök magatartásukkal az előírásokat, valamint az objektivitás követelményét megsértették volna, nem merült fel.

A fentieket összegezve megállapítható, hogy a rendőrkapitányság nem cáfolta a panaszos azon benyomását, hogy a járőrök és a családsegítő központ munkatársai ismerték egymást, illetve egymással tegeződtek. A Testület meggyőződése szerint ugyanakkor önmagában az a tény, hogy egy kisváros rendőrei személyesen ismerik a családsegítő központ munkatársait, akikkel egyébként a r. őrnagy tájékoztatása szerint rendszeres munkakapcsolatban állnak, nem jelenti szükségszerűen, hogy jelen helyzetben a panaszos részrehajlásmentes intézkedéshez való joga sérelmet szenvedett volna.

A kapitányságról érkezett iratok határozottan cáfolták, hogy a rendőri intézkedés objektív jellegét, valamint a rendőri jelenlét tiszteletet parancsoló jellegét az ismeretség veszélyeztette volna. A r. őrnagy szerint a rendőrök magatartásukkal sem az előírásokat, sem a pártatlanság követelményét nem sértették.

Mivel az intézkedő rendőrök viselkedését illetően a panaszbeadvány, valamint a rendőrkapitányságról érkezett iratok egymásnak ellent mondanak, és olyan bizonyíték, amely ezen ellentmondás feloldására alkalmas volna, nem állt a Testület rendelkezésére, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos részrehajlásmentes rendőri intézkedéshez való jogának sérelme nem megállapítható.

Beadványában a panaszos a rendőri intézkedés részrehajló jellege kapcsán arról is beszámolt, hogy a rendőrök nem is voltak hajlandóak meghallgatni álláspontját a történeteket illetően.

A r. őrnagy beszámolója a panaszos ezen sérelmét is cáfolta: elmondása szerint a helyszínen tartózkodó rendőrrajőrök mindkét fél álláspontját meghallgatták az intézkedés során, és jogaikról, valamint a panasztétel lehetőségéről tájékoztatták őket.

A fentiekben kifejtett megállapításaira tekintettel, a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőri intézkedés részrehajló volta, egyéb, a tényállás tisztázására alkalmas bizonyíték hiányában a panaszos meghallgatásának esetleges elmaradását illetően sem volt megállapítható.

2) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrfőnök a családgondozó jelenlévő munkatársai közül senkit sem igazoltattak, illetve velük szemben nem fogantatosítottak semmiféle rendőri intézkedést.

A panaszos sérelmével összefüggésben a Testület elsőként azt vizsgálta, hogy keletkezett-e intézkedési kötelezettségük a rendőröknek, illetve amennyiben keletkezett, annak megfelelően eleget tettek-e.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint, a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni, vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak.

Beadványa szerint a panaszos maga hívta ki a rendőröket, akik bejelentésére hamarosan ki is érkeztek a helyszínre. A rendelkezésre álló hangfelvételek tanúsága szerint a panaszos bejelentésében az ügyeletes tiszt tudomására juttatta, hogy kapcsolattartáshoz való jogának gyakorlásában ismeretlen személyek meggátolják, és ezért a rendőrség segítségét kérte.

Annak fényében, hogy bejelentésében a panaszos egy olyan eseménnyel kapcsolatban kérte a rendőrség segítségét, amely annak valós volta esetén a közrendet nyilvánvalóan veszélyeztet, és egyúttal szabálysértés, vagy bűncselekmény elkövetésének gyanúját is felvetheti, a rendőrségnek nyilvánvalóan intézkedési kötelezettsége keletkezett a panaszos bejelentése nyomán.

A panaszos beadványából arra lehetett következtetni, hogy a panaszos szerint a rendőri fellépés kívánni valót hagyott maga után, mivel a rendőrök nem igazoltatták a helyszínen tartózkodókat, és konkrét intézkedéseket nem fogantatosítottak.

A kérdés vizsgálata kapcsán a Testület szükségesnek tartja felhívni a figyelmet az alábbiakra. A Testület nem gyakorol és nem is gyakorolhat részletekre kiterjedő szakmai felügyeletet a rendőrség bünyügyi és szabálysértési felderítési tevékenysége felett. Az intézkedési kötelezettség megfelelő teljesítésének körében ezért csak akkor állapít meg alapjogsértést, ha a rendőrség kirívó mulasztást követ el, azaz olyan intézkedést mulaszt el, amely az adott helyzetben nyilvánvalóan szükséges és/vagy amelyet az adott helyzetre a belső rendőrségi normák kógens módon előírnak.

A panaszos bejelentésére a helyzet tisztázása végett rendőrök érkeztek a helyszínre. A panaszos a rendőröknek arról számolt be, hogy a családgondozó központ munkatársai testvérét és unokahúgát beengedték a kapcsolattartásra, de őt és édesanyját nem. A rendőrök a történetek indokát illetően a helyszínen meghallgatták a családgondozó központ egyik mediátorát, aki a jelentések szerint a rendőröket arról tájékoztatta, hogy a panaszost a bíróság végzése a kapcsolattartáson való részvételre nem jogosítja fel, ezért a családgondozó házirendje értelmében nem is mehet be az épületbe – a családgondozó munkatársai csupán az intézmény

házi rendjének próbálták érvényt szerezni. A rendelkezésre álló iratok tanúsága szerint olyan körülmény, amely a családgondozó munkatársaival szemben feltétlenül rendőri intézkedés megtételét indokolta volna, nem merült fel az intézkedés helyszínén.

Tekintettel arra, hogy beadványában maga a panaszos sem vitatta, hogy bejelentése után a rendőrök hamarosan a helyszínre érkeztek a történetek tisztázása érdekében, a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőrség az Rtv. 13. § (1) bekezdése által rárótt intézkedési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, tehát az igazoltatás és az egyéb intézkedések mellőzése miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet.

3) A panaszos elmondása szerint hiába kérte, hogy a rendőrök az ismeretlen személyek által róla, engedélye nélkül készített videofelvételek megszerzése érdekében lépéseket tegyenek, mivel kérését a rendőrök figyelmen kívül hagyták, és gúnyosan közölték, hogy forduljon bírósághoz.

A panaszos sérelmével kapcsolatban a Testület szükségesnek látja felhívni a figyelmet az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdésére, melynek értelmében a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, valamint a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület rendelkezésére álló rendőrségi iratok tanúsága szerint az intézkedő rendőröket a város gondnokok, valamint a mediátorok is egyöntetűen úgy tájékoztatták, hogy nem készítettek videofelvételeket. Olyan körülmény, amely ezen állítás cáfolta volna, nem merült fel, így a feleket e körben tájékoztatták.

Tekintettel arra, hogy olyan bizonyíték, amely a rendőrségi iratok és a panaszos beadványában foglalt állítások közötti ellentmondás feloldására alkalmas lett volna, nem állt a Testület rendelkezésére, a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a videofelvétel beszerzésével és kiadásával kapcsolatban – melynek létezése is kétséges a rendőrségi dokumentáció alapján – a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

4) A panaszos a rendőröktől kérte az intézkedésről felvett jegyzőkönyv rendelkezésre bocsátását, azonban a rendőrök a jegyzőkönyvet nem voltak hajlandók átadni neki.

A r. őrnagy jelentésében kitért rá, hogy a panaszos a helyszíni intézkedésről jegyzőkönyv felvételét kérte, azonban a rendőrök úgy tájékoztatták, hogy az eset összes körülményei alapján jegyzőkönyv felvételének nincs jogalapja. Az intézkedő rendőrök jelentéseikben mindhárman említették, hogy kérésükkor a panaszos jegyzőkönyvet követelt, azonban a rendőrök a panaszost tájékoztatták, hogy nem áll módjukban jegyzőkönyvet kiállítani.

A kérdés tisztázása érdekében a Testület hivatkozik a 147/2008. (XII. 3.) számú állásfoglalásában írtakra. Az alapul szolgáló ügyben ugyanis részletes tájékoztatást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatától arra vonatkozóan, hogy az intézkedést foganatosító rendőrnek milyen esetekben kell jegyzőkönyvet felvennie eljárásáról – akár az eljárás alanyának kérésére. A válaszlevél szerint az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat

alapján az intézkedést fogatosító rendőr köteles eljárásáról jelentést készíteni. Abban az esetben ugyanakkor, ha a rendőr a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény, a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (jelenleg 2012. évi II. törvény) vagy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény hatálya alá tartozó eljárást hajt végre, úgy az adott jogszabálynak a jegyzőkönyvre, illetve a jelentésre vonatkozó rendelkezéseit köteles alkalmazni.

Mivel a panaszolt esetben nem került sor a büntetőeljárásról, a szabálysértési eljárásról vagy a közigazgatási hatósági eljárásról szóló törvény hatálya alá tartozó eljárási cselekményre, az utóbb hivatkozott jogszabályok rendelkezéseinek alkalmazása nem jöhetett szóba. Így jelen esetben az intézkedő rendőröknek nem állt fenn jogszabályi kötelezettségük arra, hogy fellépésükről jegyzőkönyvet állítsanak ki.

Az eljáró rendőrök a történetekről ugyanakkor jelentésükben kellő részletességgel beszámoltak, így a történetek dokumentálása az arra vonatkozó előírásoknak megfelelően megtörtént.

A Testület mindezek alapján megállapította: azzal, hogy a jegyzőkönyv felvételétől az eljáró rendőrök eltekintettek, és a történéseket jelentésben rögzítették, az irányadó jogszabályi előírások értelmében nem valósítottak meg jogsértést, fellépésük miatt tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát nem érte sérelem.

5) A panaszosnak – elmondása szerint – a rendőröket külön kellett kérnie, hogy számaikat adják meg, valamint igazolják magukat. Az egyik rendőr a panaszos kérdésre számát eltakarta, és közölte, hogy ő aztán biztosan nem árulja el azonosítóját. A panaszos igazoltatása után a rendőrök végül hajlandóak voltak azonosítóikat közölni.

Az Rtv. 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni, a (3) bekezdés szerint pedig a rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.

A Testület rendelkezésére álló összefoglaló jelentés szerint az intézkedő rendőrök jelvényt számát a panaszos kérte el a járőröktől, amely kérésnek ők eleget is tettek, és arra is lehetőséget biztosítottak, hogy a panaszos a számokat feljegyezze. Az intézkedő rendőrök jelentéseikben egyöntetűen úgy számoltak be azonosító számuk közlésének körülményeiről, hogy távozásakor a panaszos kérte el jelvényt számait. A jelvényt szám eltakarásának megtörténtét a jelentések tartalmilag cáfolják, mivel a rendőrkapitányság álláspontja szerint a rendőrök készséggel elárulták jelvényt számait a panaszosnak.

A fentiekkel kapcsolatban a Testület álláspontja a következő. Noha a jelvényt szám eltakarását illetően a felek beszámolóit eltérnek egymástól, a Testület álláspontja szerint a járőrök

tulajdonképpen elismerik a szolgálati fellépés szabályainak be nem tartását.

A Testület megkeresésében azt a kérdést intézte az intézkedést foganatosító rendőrökhöz, hogy fejtsék ki, mennyiben tettek eleget az Rtv. 20. §-ában foglalt kötelezettségeiknek. A rendőrségi iratok tartalmazznak utalást arra nézve, hogy a panaszoszt „jogairól tájékoztatták”, azonban a rendőrök a Testület kifejezett kérésére is hallgattak arról, hogy az intézkedés kezdetén közölték-e nevüket, azonosító számukat, illetve az intézkedés tényét és célját a panasossal, akit a rendelkezésre álló dokumentumok szerint igazoltatás alá vontak. A jelentésekből egyöntetűen az tűnik ki, hogy a panasossal csak kifejezett kérésére, az intézkedés befejezésekor közölték azonosító számaikat.

A fentiek alapján a Testület szerint nyilvánvaló, hogy az intézkedés kezdetén a járőrök nem hozták a panaszos tudomására valamennyi, az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdésében előírt információt. A Testület meglátása szerint a járőrök olyan, az intézkedés eredményességét veszélyeztető körülményről sem számoltak be jelentéseikben, amely mindezt indokolhatta volna.

A fentiek alapján a Testület úgy találta, hogy az intézkedő rendőrök azon eljárása, hogy azonosító számaikat csak az intézkedés végén, a panaszos kifejezett kérésére közölték, a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának csekély fokú sérelmét eredményezte.

6) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök őt retorziós jelleggel, kifejezetten azért igazoltatták, mert azonosító számaikat elkérte.

A panaszos ezen sérelmével kapcsolatban a Testület azon kérdés vizsgálatából indult ki, hogy megfelelő jogalap birtokában történt-e meg a panaszos igazoltatása.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdésének a) pontja szerint a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott, vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A rendőrkapitányságról érkezett iratok tanúsága szerint a panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1) bekezdésének a) pontja alapja biztosított megfelelő jogalapot. A r. őrnagy átfogó jelentésében határozottan cáfolta, hogy az igazoltatásra bármiféle retorziós célzattal került volna sor.

A panaszos állításainak ellentmondva, a rendőrség által megküldött iratokból számos olyan körülményre fény derül, amelyből az intézkedő rendőrök arra következtethettek, hogy a panaszos személyazonosságának megállapítása a közrend védelme érdekében indokolt lehetett.

A rendőrségi iratok szerint a panaszos bejelentését néhány perccel megelőzve, a családsegítő központ mediátora az ügyeletes tisztet saját mobiltelefonján felhívva kérte a rendőrök intézkedését. A mediátor bejelentésében elmondta, hogy egy anya és lánya, valamint a tőlük külön élő kisfiú között, ellenőrzött körülmények között kapcsolattartás volt folyamatban a

Központ épületében. A bejelentő arról is tájékoztatta az ügyeletes tisztet, hogy a D. Városi Bíróság végzése, és a Központ házirendje alapján a kapcsolattartáson csak a fent említett három személy vehet részt. Erről a gyermek anyját írásban és telefonon egyaránt értesítették, ennek ellenére a kapcsolattartásra öten jöttek el. A bejelentő elmondta, hogy kapcsolattartásra be nem engedett személyek az épület bejáratánál tartózkodtak, agresszív viselkedést tanúsítottak, és be akartak jönni az épületbe.

A rendőri jelentések szerint a mediátor a helyszínen is úgy tájékoztatta a rendőröket, hogy az ő házirendjük alapján csak L. V., édesanyja L. F. Gy. és a gyermek nővére, L. D. vehet részt a kapcsolattartáson.

A fenti körülményekre való tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1) bekezdésének a) pontja kielégítő jogalapot biztosított, ezért ezzel összefüggésben a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. Tekintettel arra, hogy a rendőrség által megküldött iratok tükrében a panaszos igazoltatásának jogalapja megfelelőnek bizonyult, a Testület megállapította, hogy az igazoltatásra nem a panaszos által említett retorziós jellegű indokkal került sor, ezért úgy foglalt állást, hogy az igazoltatás során a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga sem szenvedett sérelmet.

7) Beadványában a panaszos kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a Testület vizsgálatát az ügyeletes tiszt eljárásával kapcsolatosan is kéri, aki őt valótlanul úgy tájékoztatta, hogy a bejelentést nem a panaszos, hanem őt megelőzően egy másik személy tette.

A Testület ehelyütt ismételten utal az Rtv. 2. § (1) bekezdésének rendelkezéseire, melynek értelmében a rendőrség felvilágosítást és segítséget köteles nyújtani az arra rászorulóknak.

Ahogy arra a Testület jelen állásfoglalás III. részének 6. pontja alatt már utalt, a rendőrkapitányság tájékoztatása szerint a panaszost percekkel megelőzve, M. K., a családsegítő központ mediátora saját mobiltelefonján hívta fel az ügyeletes tisztet annak érdekében, hogy a rendőrök intézkedését kérje.

A Testület részére megküldött hangfelvételek a rendőrkapitányság állítását látszanak alátámasztani. A panaszos bejelentése során az ügyeletes a felvételek szerint jelezte a panaszosnak, hogy őt megelőzve más is kért rendőri intézkedést a helyszínre, ezért nagyjából 10 perce küldték ki kollégájukat. A beszélgetés során a panaszos az ügyeletes tájékoztatását tudomásul vette, és azt meg is köszönte. A rádióforgalmazás rögzített hanganyagán tisztán hallható, hogy az ügyeletes azt közli a r. főtörzsőrmesterrel, hogy „most már a hölgy is betelefonált”, amelyből a Testület azt a következtetést vonta le, hogy a panaszos előtt más is betelefonált az ügyeletre, amelyről nem csupán az ügyeletesnek, hanem a helyszínre küldött rendőröknek is tudomása volt.

A fentiek alapján a Testület arra a következtetésre jutott, hogy az ügyeletes tiszt nem tájékoztatta valótlanul a panaszost, ezért a nyújtott tájékoztatás a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nem sértette.

IV.

A Testület a panaszos részrehajlásmentes intézkedéshez való jogának sérelme kapcsán arra a következtetésre jutott, hogy a sérelem nem volt megállapítható. A Testület megállapította, hogy a helyszínre érkező járőrök intézkedési kötelezettségüket maradéktalanul teljesítették, így az igazoltatás és a családgondozó munkatársaival szembeni egyéb intézkedések mellőzése miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet. A videofelvétel beszerzése és kiadása tekintetében a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható, a jegyzőkönyv felvételének elmulasztása kapcsán pedig kimondta, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nem érte sérelem. A Testület úgy találta, hogy az intézkedő rendőrök azon eljárása, hogy azonosító számaikat csak az intézkedés végén, a panaszos kifejezett kérésére közölték, a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának csekély fokú sérelmét eredményezte. A Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1) bekezdésének a) pontja kielégítő jogalapot biztosított, ezért megállapította, hogy ezzel összefüggésben a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető joga, valamint tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. Állásfoglalásában a Testület azt is kimondta, hogy az ügyeletes tiszt nem tájékoztatta valótlanul a panaszost, ezért a nyújtott tájékoztatás a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nem sértette.

Tekintettel arra, hogy a panaszos az intézkedést fogyanatosító rendőri szervhez való áttétel ellen előzetesen tiltakozott, a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az eljárást megszüntette.

Budapest, 2012. szeptember 26.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag